

Sigrid Rausing (vert. Anne Roetman en Thijs van Nimwegen): 'Maalstroom' Uitgeverij de Bezige Bij, Amsterdam 2018. ISBN 9789023469117 (Verslaving/ Drugsverslaving/ Familieverhoudingen/ Schaamte/ Levensende/ PO)

Soort boek/Ziekte /Stijl:

Coverttekst: 'Tijdens de zomer van 2012 wordt het dode lichaam van Eva Rausing gevonden in het Londense appartement dat ze deelt met haar man Hans. Het echtpaar worstelt al jaren met een ernstige drugsverslaving, en staat daarmee, vanwege de uitzonderlijke rijkdom van de familie Rausing, in de volle aandacht van de roddelpers. Nu, een aantal jaar later, probeert redacteur en uitgever Sigrid Rausing duidelijkheid te krijgen over de destructieve levensloop van haar broer en zijn vrouw. In Maalstroom stelt ze, in een heldere en ingetogen stijl, de moeilijke vragen waarmee iedereen die wordt geraakt door verslaving wordt geconfronteerd. Wie moet de verslaafde helpen als die niet geholpen wil worden? Wat als er geen medicijnen zijn, want de drugs zijn het medicijn? Hoe kan je als familie een verslaafde helpen als de schaamte zo groot is dat alle hulp als een aanval wordt gezien?' Boek van 123 pagina's.

Over de schrijfster:

www.debezigebij.nl: 'Sigrid Rausing is redacteur van Granta Magazine en de uitgever van Granta Books. Haar grootvader Ruben Rausing vergaarde een fortuin als grondlegger van het Zweedse Tetra Pak, het grootste verpakkingsbedrijf ter wereld. Rausing woont en werkt in Londen.'

Inzien:

<https://www.atheneum.nl/leesfragmenten/2018/maalstroom/>

Pag.9: In het toneelstuk Droomspel van August Strindberg uit 1902 komt deze zin een aantal keren voor: 'Det är synd om människorna.' Die zin wordt uitgesproken door de dochter van de god Indra, die afdaalt naar de aarde om de mensheid en het leed dat zij zichzelf berokkent beter te begrijpen. De uitdrukking is lastig te vertalen. Edwin Björkman, die het toneelstuk aan het begin van de twintigste eeuw vertaalde, maakte er simpelweg – en misschien niet heel soepel – 'Men are to be pitied' van, 'De mens is beklagenswaardig'. Det är synd om människorna. En van alle wonden die de mensheid zichzelf toebrengt lijkt verslaving mij een van de meest tragische. Wie kan de verslaafde helpen wanneer hij door een beschamende honger wordt verteerd, door een oncontroleerbare behoefte? Er bestaat geen medicatie voor; de drugs zijn de medicatie. En wie kan hun familieleden helpen, die zo nauw betrokken zijn bij de zelfvernietiging van de verslaafde? Wie kan helpen wanneer hulp gelijk begint te staan aan machtsuitoefening; wanneer de verslaafde de familie als een politiestaat ziet, als een einde aan de vrijheid?

Pag.11: 'Hans en Eva trouwden in 1992. Het was de climax van jarenlang herstel. Ze hadden twaalfstappenbijeenkomsten bezocht, ze hadden buddy's, misschien waren ze zelf ook buddy, en ze doneerden geld aan de verslavingshulp. Tegen 1999 hadden ze

drie kinderen. En toen, acht jaar nadat ze getrouwd waren, kwam er een catastrofale terugval.

Die duurde twaalf jaar. Ik was achtendertig toen het allemaal begon, vijftig toen het voorbij was.

Ik wil begrijpen hoe het allemaal is begonnen, lang voor de terugval. Maar wie kent het hoe, of het waarom – welke emotionele voorgeschiedenis of genetische aanleg mensen tot verslavingen brengt.'

Recensies/Extra:

<https://www.athenaeum.nl/leesfragmenten/2018/maalstroom/>